

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

De vit[a]e pr[a]ese[n]tis incertitudine, & meditatione mortis. Ca. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

SANITATE ANIMAE.

Quamobrem opere precium fuerit sollicitè
 diuini Spiritus opem implorare: tam ante
 inchoatam quam post lectionem finitam.
 Ante lectionem orabit sibi impertiri suffi-
 cientem intellectus capacitatem & memoriã,
 ad intelligendum ex illa lectione quantum
 suæ salutis & profectui satis erit: Deinde eti-
 am orabit talem in se conseruari studiij mo-
 derationē ne totum spiritū suū in legendo
 effūdāt, aut obstaculo sibi sit, quo minus mē-
 tem suā liberè semper in Deū possit cōuer-
 tere: id quod magnā sanè requirit sollicitudinē:
 propterea quod facillime libertas & sinceri-
 tas mentis soleat impediri aut plicari. Post
 lectionē vero primū cogitabit quā procul
 adhuc absit à sensu & vita eius qui lecta illa
 conscripsit: aut certè à perfectione illa, quā
 lectio illa exoptulat: dehinc precabitur do-
 nari sibi gratiam, qua iuxta lectionē ipsam,
 vitam suam possit moderari, & qua ipsam
 ad animæ suæ possit accommodare profe-
 ctum & utilitatem. Est enim bona instru-
 ctio ut docet Bernardus veluti quidam ci-
 bus: precatio vero ipsam comitans veluti
 potius cibum ipsum in stomacho mentis ad
 concoctionem disponens, & ad nutrimen-
 tum animæ accommodans.

Vide Ber.
 in Can. ser.
 12. g.

De vitę præsentis incertitudine, & meditatione mortis. Ca. 4

Quoniam

Quoniam pleriq; innato quodam natura vitio sunt admodum tepidi & ignaui: nec facile mouentur aut fluctantur animo ad feruidum exhibendum Deo cultum: & ad ea quæ sunt spiritus: ideo ad excutiendum hunc animi lethargum indicabimus hoc loco & aliud quoddam adminiculum seu medium perueniendi ad exercitium spirituale: nimirum vt sedulo cogitent & perhorrescant vitæ humanæ incertitudinē fugacitatemq; & incognitam illam impendentis & ineuitabilis mortis horā. Hæc est enim vera sapientia, hæc veri christiani philosophia, cui toto pectore debet vacare, nepe vt per mortis meditationē ad mortē sese præparet: & prius mori discat quam moriatur: ne si mori prius non didicerit moriatur infeliciter & pereat in perpetuum. Vnde Climacus, Sicut inquit panis inter alia alimenta est continuè necessarius corpori, sic memoria Dei & mortis super oīa est necessaria aīæ. Et rursus idē memoria mortis est mors cōtinua: memoria exitus animæ est cōtinuum suspiriū. Mors est inquit cōtinua, quia operatur in homine cōtinuā sui ipsius mortificationē, & mūdi huius contēptū. Cōtinuum est suspiriū, quia reprimit omne ineptū gaudium mūdanūq; omne excludit solatiū. Hac de re quidā veterū illorū patrū in vltimo vitæ sus

Climacus
 gra. 6.

Ex Climaco,
 sumptum
 gra. 6.

SANITATE ANIMAE.

constitutus spiritu, talem protulit sententiã
 dicens. Nullus qui senserit memoriã mortis
 poterit peccare. Generat enim in homine
 mortis memoria inuictum quendam feruo
 rem, efficacem sollicitudinem, accinctam
 promptitudinẽ, amaram compunctionẽ,
 & peruigilem custodiam. Nec sanẽ mirum,
 quũ nihil sit post mortẽ reparabile. Etenim
Eccle. 11. b. Si ceciderit lignum (inquit ille) ad austrum
 aut ad aquilonem: in quocunq; loco cecide
 rit, ibi erit. Si post vitæ huius excessum ma
 lè nobis fuerit: si quid tum fuerit omissum:
 si tibi cessatum, si quid secus factum quam
 oportuit, non erit vnde poterit resarciri aut
 emendari. Nulla tum trãscribendarũ litera
 rum suppetet copia: quibus mandari pote
 rit amicis, vt facta reficiant, aut quod per
 perã factum est emendent. Proinde tanto
 maiorem vnũquẽq; necesse est suæ salutis
 gerere sollicitudinẽ, quanto minus post fata
 superest remedij, quantoq; ignotius est tem
 pus hinc demigrandi. Nescio enim (inquit
Iob. 32. d. Iob) quam diu subsistam: & si post modicũ
 tollat me factor meus. Quippe qua hora
Luc. 12. e. non putatur filius hominis veniet: Id quod
 eidentius cotidiana nobis declarat experiẽ
 tia, quam quæuis possint demonstrare scri
Gre. ho. in pta. Vnde beatus Grægorius, Horã inquit
euang. 13. in vltimã
fine,

ultimā Dominus noster idcirco voluit nobis esse incognitam, vt semper possit esse suspecta: vt dum illā prauiderē non possumus, ad illā sine intermissione præparemur.

Nemo enim, (quandoquidem omnibus teste apostolo constitutū est semel mori) (hanc horam potest effugere. *Heb. 9. 27.*

Horum o amice lector si exactam velis subducere rationem, facilē iam te ab omni vindicabis inertia: facilē mundana contemnes solatia: facilē carnales aduersaberis voluptates: facilē prauas rerum fluxarum vinces concupiscentias: & vt semel dicam omnia, facilē omnem calcabis prauitatem & malitiam. Nemo enim facilē rebus implicabitur mundanis, qui benē expēdere nouerit vitā hanc nostram temporalē, nō aliud esse quā fumū & vaporē ad breue tēpus apparentē, iuxta beatū Iacobum: aut ventū iuxta sententiā Iob.

Cæterum breuitati & fugacitati vitæ præsentis ex aduerso æternitatem oppones vitæ futuræ, siue in terribili illa gehenna agenda, siue in beata regni cælestis patria. Ah homo, tecum ex animo reputa quā iam optarent infelices illi vel vnā sibi præstari horā dignæ subeundæ pœnitentiæ, qui tã perditē indulto olim tempore sunt abusi, in vanitatibus, obsonationibus, stultitijs, carnalibus

Iaco. 4. d.

Iob. 7. b.

Memento

inquit quia

ventus est

vita mea.

SANITATE ANIMAE.

nalibus solatijs. Quid iam illis profunt inania illa oblectamenta? quid pro illis recipiunt, nisi intollerabiles cruciatus? Rursus quid pijs nocuit modica illa adsumpta poenitentia, pro qua iam gaudium possident perennes? O quam admirandam dexteram excelsi mutationem in ipsis cernere est: dum qui hic abiecti, inglorij, inopes & miseri fuere, ibi summis cumulantur honoribus, & gloria coronantur perpetua: contra vero qui hic precelsi, magnifici opulenti, & felices fuere, illic omni priuantur gloria & felicitate, & cum magna ignominia supplicij deputantur eternis, qui olim parum aut nihil interdum veriti sunt abiecti in hoc mundo sortis homines afflictionibus & molestijs afficere.

Quomodo quisq; in meditatione passionis dominicæ exercere se debeat. Cap. 5.

Est & aliud quoddam argumentum mire efficax ad excitandum in incipientem feruorem spirituale, frequens videlicet recordatio passionis mortis & pro nobis effusi sanguinis Christi Iesu. Huc enim fideleis quosdam in fide rudiores pellicere & adhortari cupiebat beatus Paulus, quum diceret. Et ego quum venissem ad vos fratres, veni non in sublimitate sermonis, aut sapientiae annuncians vobis testimonium Christi: non enim

1. Cor. 2. 8.